

И твоите роднини тук какво са?

Жулиета. — Ще те свършат и в миг ще те убият!

Ромео. — От двадесет километра по-опасни са твоите очи! О, погледни по-дружелюбно от Балкана! — Къма от тях да се уплашиш.

Жулиета. — Само тук дано не те намерят!

Ромео. — В своя плащ кощта ще ме укрее. Но бди по-малко с мен! Ако ми не, по-скоро от убавя им смърт бих пожелал, отколкото живот без твоюта нежност.

Жулиета. — Но кой ти е път посоци?

Ромео. — Не съм морав, но ти ^{любобна} дори да бием на края на света, пак ^{сигурно} ще впусна, без мис да губя, без да се боя, в откритото море за моя бисер.

Жулиета. — Кошта затуля моето лице, без тая маска биха изгорели от свек очите ми за туй, което ти е от мене тая кош. Аз бих желала тук приличие да нага, да се откажа от това що казах, но смисъл нямаше, срам е криво. Обичали ли ме? — Ще отворим вода, и аз ще ти поварвам, но ако се закъмени, убей, и ме изнамери! На килевите на влюбените, казват, сам Юпитер се смее... О, Ромео, открито ми кажи, дали ме любими! Но ако си пошепели само, лесно ще си ме покорил — ще кажа «не», ще се навътя и ще бъда логна, ще се отворил аз тогаз от тебе... Каишката, тъй силно аз те любя, че гитва изгарява, може би. Но вървай, но-какина съм от тия, които все на скроми се преструват. По-свържана аз трябваше да бъда, но знаех ли, че ще ме чуеш ти? Затуй — прости! Е моите слова за леки и достъпни ти не вземай.